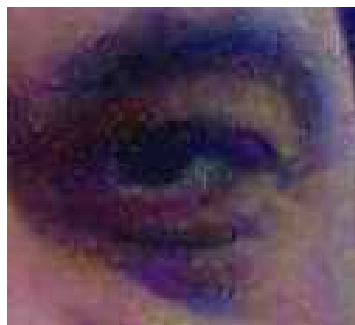

Deze bal was voor mij

'Een terug vertelling'

Reinier Jans

Deze bal was voor mij

'Een terug vertelling'

Eerste druk (c) 2012 Reinier Jans

Redactie Peet van den Bulk

Coverfoto Reinier Jans

Uitgeverij P-trein Pamiers/Petersburg

Datsja en stadsverhalen uit Sint Peterburg

<http://www.petersburg.chez-alice.fr>

Dit boekje kan gratis van de website gedownload worden.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver/uitgever.

Eerder verschenen:

'59 Alinea's Hollandalinea's (2011) download

<http://www.petersburg.chez-alice.fr>

'Van Berkel ZH tot Viritsa' (2010)

ISBN 978-94-6089-983-6

Boekscout

'Vroeger zal alles beter worden'(2008)

ISBN 9789088345104

Boekscout

'Landverlater,

datsja- en stadsverhalen uit Petersburg' (2007)

ISBN 9789088341533

Boekscout

Meer informatie: www.boekscout.nl

Deze bal was voor mij

'Een terug vertelling'

Vrijdag 13 juli 2012

14.15 uur

Het is tweeëneenhalve week prachtig weer geweest, maar nu giet het. Ik trek mijn capuchon over mijn hoofd. Mijn sokken zijn doorweekt, het was een ongelukkige keuze om sandalen aan te trekken. Voordat ik van huis vertrok keek ik naar de donkere hemel maar besloot toch alles bij het oude te laten. Ik heb twee weken zomerschoeisel gedragen en besloot daar ook vandaag niet van af te wijken.

Ik wandel naar het metro station, overal zie ik topklasse hotels, restaurants met smakelijke gerechten, uitnodigende terrasjes en mooie winkels. Dure wagens, zakenmensen, mooie vrouwen. Dit is het echte centrum van de metropool, het doet me echter niets. Ik geniet van mijn pas verworven vrijheid.

14.11 uur

Ik ga op mijn vertrouwde plekje, vanaf links gezien de derde stoel, tegenover de garderobe zitten en voer mijn gebruikelijk ritueel op. Ik haal mijn lichtblauwe regenjas uit mijn tas, trek hem aan en stop de mp3 speler in mijn jaszak. Buiten werp ik de 'bagila', de plastic hoesjes die bij je het betreden van het ziekenhuis om je straatschoenen doet, in de vuilnisbak.

14.10 uur

Op de gang loopt de opa, in zijn streepjespyjama, met wie ik vrijwel tegelijk in het 'Glasnoi tcenter' kwam. Hij had een champagnekurk in zijn oog gekregen. Ook hij ziet er uit als een aangeslagen boxer. Zijn echtgenote speelde met een I Phone in de wachtkamer. Het was een surrealistisch beeld.

14.00 uur

De oogarts, luisterend naar de naam Irina, is een vrouw van een jaar of veertig. Ze wacht me op in haar kabinet. Ik heb inmiddels een onverwoestbaar vertrouwen in haar gekregen. Ditmaal verricht ze geen oogonderzoek, maar ze wijst me waar ik moet tekenen. Even overweeg ik mijn naam in het Russisch neer te pennen dan besluit ik toch mijn gewone handtekening te zetten. De dokter is tevreden en overhandigt me de 'bolnietsnije list', of wel het bewijs dat ik genezen ben verklaard. Tevens krijg ik nog een papiertje mee waarop gemeld wordt dat ik uitgeschreven ben. Het ziet er allemaal indrukwekkend uit, het is net alsof ik een diploma in ontvangst heb genomen. Daarna vertelt ze me welke medicijnen ik moet aanschaffen. Drie keer per dag zeven tabletten met water. Plotsklaps maakt ze haar enige grap in mijn aanwezigheid in de afgelopen twee weken: 'nou nog een laatste prik'. Het voelt alsof de betovering is verbroken. Ik probeer te glimlachen, maar word in de plaats daarvan verlegen. Om een verdere martelgang te voorkomen bedank ik haar voor de goede zorgen en dat ik dankzij haar toch nog twee weken van mijn vakantie kan genieten. Vliegensvlug stop ik haar het cadeautje toe dat ik gisteren voor haar, na lang aarzelen heb uitgekozen, een reisgidsje over Nederland en haast me de kamer uit.

13.50 uur

Ik loop het terrein op, blijf bij de plattegrond staan en lees: Marinski Bolnietsa, Litjenije Prospekt 56. Eindelijk weet ik de naam van het ziekenhuis dat ik dagelijks heb bezocht.

8.00 uur

Ik sta op en druppel zorgvuldig mijn ogen, ik heb drie soorten 'kapli' twee voelen neutraal aan, eentje brandt lichtjes. Daarna zet ik koffie en trakteer mezelf op een bord cornflakes met bosvruchten yoghurt.

6.00 uur

De wekker loopt af om zes uur in de ochtend. Ik zet hem uit, want ik hoef niet meer vroeg uit de veren. Gisteren heb ik mijn laatste prikken in het oogziekenhuis in het centrum van de stad gehad. Twee weken heb ik volgens een vast schema geleefd.

Het herstel rooster (maandag 2 juli- donderdag 12 juli)

- 6.00 uur opstaan, ontbijten en douchen
- 7.00 uur met de bus naar station Moskovskaja, vervolgens met de metro naar Valdimirskaja en tenslotte nog een stukje lopen naar het hospitaal.
- 8.00 – 9.30 uur wachten op het bankje op voor de prikkamer. Injecties in zitvlak, linkerarm en onder het oog. Oogcontrole door de arts.
- Daarna volgde ik de omgekeerde weg terug en stapte bij de supermarkt uit en kocht vrijwel ieder dag hetzelfde overlevingspakket.
- Thuisgekomen at ik wat en dan ging meestal volledig afgepeigerd naar bed.

Donderdag 12 juli

9.00 uur

Ik erger me aan die vervelende vent die iedere dag weer loopt te klagen. Hij zeurt omdat hij niet direct geholpen word, de prik zeer doet, of omdat het infuus niet klaar staat. Die kerel loopt elke keer te zeiken, maar ik besluit mijn mond te houden, het is tenslotte ook best lekker om je in stilte aan iemand te ergeren. Op de keper beschouwd draagt hij meer aan mijn genezing bij dan ik aan de zijne.

Het vrouwtje dat immer de weg naar haar afdeling kwijtgeraakt schuifelt voorbij, ze raakt iedere dag het spoor bijster. Niemand windt zich er over op, zij zelf ook allang niet meer. Haar enkels zijn opgezwollen van de medicijnen, ze sjokt behoedzaam verder en heeft zoals altijd een lege koffiemok in haar linkerhand.

8.15 uur

Het is vandaag werkelijk de laatste prikdag en zonder enige aanwijsbare reden ben ik zenuwachtiger dan ooit. Al bij het opstaan schoot het door mijn hoofd dat er iets verkeerd moet gaan. Eerlijk gezegd verwacht ik onheil, maar er gebeurt niets, enkel dat de injecties meer pijn doen gewoonlijk. De eerste dag vroeg de dokter me of ik bang was voor injecties. Ik antwoordde dat er niets aan de hand was zo lang ik maar niet keek. Waarop ze me vertelde dat ik toch echt geacht werd mijn oog open te houden en naar linksboven te kijken. Van zo dichtbij schijnt een injectienaald buitengewoon groot ben ik elke keer weer. Na de oogprikken, die alleen door de dokter gegeven mogen worden, neem ik plaats in de gang en wacht totdat de zuster me roept voor de bil en arm injecties. Ze heeft ultra kort blond haar en houdt van commanderen. 'Broek naar beneden'. Toch mag ik haar wel, ze verspilt geen tijd. Na afloop vertel ik haar dat ik voor het laatst ben, ze glimlacht zowaar. Ik heb het gevoel of ik twee blauwe plekken op mijn achterwerk heb van het veelvuldige injecteren. Na afloop blijf ik altijd een paar minuten staan, de zeurende pijn trekt dan sneller weg. Althans daar geloof ik in. Als ik me niet vergis heb ik In totaal 78 injecties mogen ontvangen.

Woensdag 11 juli

Veel te lang duurt de eenzaamheid. Negen dagen geleden zijn Natasha, Kolja en Vera naar Nederland afgereisd, sindsdien heb ik, afgezien van de dokter en de zusters in het ziekenhuis, met bijna niemand meer gesproken. De eerste symptomen van desolaatheid uiten zich als volgt, ik begin over allerlei zaken een mening te vormen, de volgende stap is dat ik belang ga hechten aan mijn idiote gedachte kronkels en tenslotte beeld ik me in dat er anderen op deze planeet zijn die zo snel mogelijk op de hoogte van mijn bevindingen moeten worden gebracht. Ik daal in een hoog tempo af, zo heb inmiddels van Persie uitgelegd waarom hij niet meer opgeroepen wordt voor Oranje. Ik ben kortom knettergek en volkomen mesjokke.

Dinsdag 10 juli

Via internet heb ik een site gevonden waar ik een dag na de uitzending Tour du jour kan bekijken. Tour du jour is een sportprogramma van RTL zeg maar de commerciële tegenhanger van Mart Smeets zijn avondetappe. Het is alleen wat volkser, en niet vanuit een kleurrijke locatie in Frankrijk, maar gewoon in een feesttent in Naaldwijk. Het doet me goed om iedere dag de kassen van het Westland te zien. Het is alsof ik zelf over de dijk in Rodenrijs fiets. Zodoende krijg ik toch een beetje een vakantiegevoel.

Maandag 9 juli

De oogdokter heeft me vanmorgen gezegd dat ik 13 juli weer gezond word verklaard. Zodoende kan ik de 16e (het is gelukt om mijn ticket om te boeken) naar Nederland vertrekken. Mijn vakantie is dus de helft ingekort, resteert 1 week Holland en 1 week Engeland. Aangezien ik ziek ben geworden tijdens mijn vakantie hoef ik niet op 1 augustus, maar pas twee weken later te gaan werken. Dat is toch wel een mooie regel. Wellicht is het een overblijfsel van de socialistische staat.

Met recht kan ik zeggen dat ik er niet aantrekkelijker op word, onder mijn oog heb ik een grote zwarte wal en op mijn armen en achterwerk blauwe plekken, ten gevolge van het grote aantal prikken.

Zondag 8 juli

De strijd tegen de verveling is het ergst. Het is natuurlijk ook vrij ongelukkig, Natasha en de kinderen bevinden zich sinds maandag in Nederland en al mijn vrienden en kennissen zitten in Viritsa. Ik heb nog overwogen om naar de datsja te gaan, maar dan moet ik 's ochtends wel heel erg vroeg opstaan om op tijd in het ziekenhuis te zijn. Bovendien kan ik me niet afsluiten wanneer ik wil, want er zitten er nu vrienden van ons in de datsja.

Ik word met de dag sentimenteler, bij het luisteren van George Harrison's uitvoering van 'Let it be me', de Everly Brothers scoorde een hit met het liedje, krijg ik een brok in mijn keel. Het origineel heet 'Je t'appartiens' en werd gezongen door Gilbert Bécaud.

Zaterdag 7 juli

8.15 uur

Vanwege de weekenddienst duurt het vandaag buitengewoon lang. Ik doe ook ontegenzeggelijks iets verkeerd, want de ene na andere patiënt wordt naar binnengeropen. Gelukkig arriveert de weekendarts om halftien, ze herkent me en ontfermt zich over mij.

10.15 uur

Na afloop ga ik naar het Stockman het vermaarde winkelcentrum op 'Vastanije', een grote winkelstraat die op Nevski Prospekt uitkomt. De boetiekjes neger ik, ik ga rechtstreeks naar de supermarkt waar zakjes drop uit Finland verkrijgbaar zijn. Dit is voor zo ver ik weet de enige winkel waar het zwarte goud tot het assortiment behoort. Er zijn maar liefst 3 verschillende soorten op voorraad. Ik vraag me af ik wel bloeddruk verhogend snoepgoed mag eten, maar besluit toch het risico te nemen. Zo vlak na openingstijd behoor ik tot de een vijftal klanten dat schijnbaar ook niets beters te doen heeft op zaterdagmorgen. Ik vind het gebrek aan klandizie overigens uiterst aantrekkelijk.

Vrijdag 6 juli

Het oog geneest goed vertelde de dokter me vanmorgen. Het loopt volgens plan. Er is nog een ader met een groot gat. Ik mag me vooral niet opwinden of inspannen, dus niks optillen, geen heftige bewegingen maken, stofzuigen is bijvoorbeeld ook uit den boze. Ik mag echter ook niet lezen om het oog niet te vermoeien. Na een week ben ik er wel achter dat gedwongen niets doen vervelend is. Het eerste deel van de dag gaat nog wel, omdat ik voor behandeling naar het hospitaal moet. Na de behandeling val ik een gat. Meestal doe ik voor ik naar huis ga wat boodschappen. Standaard koop ik een pak appel perziken sap, vruchtenyoghurt, kaas, brood en pruimen of nectarines. Ik zou gemakkelijk een voorraad voor enige dagen kunnen inslaan, maar dat doe ik niet, omdat ik dan de volgende dag niets te doen heb. De afwisseling zit in de kaas, de ene keer koop ik Gouda uit Litouwen, de andere keer Feta en dan weer plakjes geitenkaas.

Donderdag 5 juli

8.00 uur

Wachtend op de dagelijkse dosis injecties bedenk ik dat het leven vol tegenstrijdigheden zit. Aanvankelijk baalde ik ontzettend van het feit dat mijn vakantie niet doorging, maar naar enige tijd besefte ik dat ik toch ook weer van geluk mag spreken. Zeker als je die andere mensen ziet die in het ziekenhuis moeten blijven.

9.30 uur

Het is al dagen prima weer. De zon staat hoog aan de hemel, het is 23 graden. Natasha, Kolja en Vera zijn gisteren naar het strand geweest. Ik verlang ontzettend naar het zand en zoute zeewater. Op de terugweg naar de metro loop ik langs 'Vladimirski Sabor', een prachtige kerk in het centrum van

Petersburg. Ik ga naar binnen, de kerkdienst is in volle gang. Er zijn slechts 25 mensen aanwezig in de gigantische zaal. Het is ongelooflijk, maar het stadslawaai dringt niet tot deze serene plek door.

Woensdag 4 juli

6.00 uur

Gelukkig heb ik wat meer zicht en ik zie ook weer wat kleur maar het is nog wel of ik door een hele vieze ruit kijkt.

8.30 uur

De prikzuster geeft me een goedkeurend tikje op mij achterste ten teken dat ik en plein publiek mijn broek mag laten zakken.

9.15 uur

Dit keer word ik naar een TBC -test gestuurd, weer zo'n onderzoek dat tot de standaardprocedure behoort. Door een stagiaire worden de oudere heer van de champagne kurk en ik naar de röntgenafdeling in het hoofdgebouw van het ziekenhuis gebracht. Net voordat ik de uitslag krijg schiet me te binnen dat ik voor mijn werk ook jaarlijks een foto moet laten maken. De mevrouw van de röntgenkamer weigert mij botweg een bewijs te geven. Haar collega knikt me echter veelbetekend toe, twee minuten later geeft zij me mijn papieren en heeft ze er een extra kaartje met een stempeltje voor mijn school bij gestopt.

Dinsdag 3 juli

8.00 uur

Behalve het zevental spuiten, moet ik ook bloed en urine afgeven. Even denk ik erover om het te weigeren, maar de energie ontbreekt me. Het kost in elk geval veel minder tijd als je meewerkt.

Tussen de prik sessies door luister ik naar een koor van Valaam. Valaam is een eiland in het Ladogameer dat we een jaar of vier geleden bezocht hebben. Eigenlijk luisterde ik maar zelden naar deze muziek, maar nu brengt het me tot rust. Gisteren ben ik overigens nog een prachtige plaat tegengekomen van Chris Robinson Brotherhood, luisterend naar de naam Big Moon Ritual. Robinson is de voormalige zanger van de Black Crowes. Het is een relaxte hippie rock plaat met een Pink Floyd synthesizer en mooie heldere melodieuze gitaarsolo's, soms is het zelfs een beetje progrock. Al met al een indrukwekkend album, een ware ontdekkingstocht.

13.30 uur

Ik zwaai Natasha, Kolja en Vera op vliegveld Pulkovo II uit. Wat heb ik uitgekeken naar deze vakantie en wat vind mezelf ongelooflijk zielig dat ik niet mee kan. Toch is er ook licht in de duisternis, mijn ticket is naar 16 juli omgeboekt. Het wordt dus een race tegen de klok. Ik moet beter worden want anders heb ik helemaal geen zomervakantie.

Maandag 2 juli

12.00 uur Email aan mijn vader

De situatie is als volgt. De dokter heeft de diagnose bijgesteld: 1 week is tekort om te herstellen. Ik moet de komende 2 weken naar het ziekenhuis voor behandeling. Derhalve kan ik pas 16 juli vertrekken. Dat is natuurlijk een grote tegenvaller, maar het is beter om het oog echt goed te laten genezen.

8.00 uur

Gisterenavond kwam ik na tien en was iedereen al naar bed. Nu is het erg druk op de afdeling, patiënten lopen over de gang in de richting van de ontbijtkamer. Anderen staan in de rij voor het 'procedurni kabinet' of wel de kamer waar je je dagelijks e hoeveelheid prikken in ontvangst neemt. Ook de toiletten draaien overuren. Het is wonderlijk om in een dergelijk goed geoliede machine terecht te komen. Op het eerste gezicht begrijp ik er helemaal niets van, maar na enige tijd zie ik dat er een zekere orde is. En na verloop van tijd schijnt me dat deze wereld veel beter geordend is dan de buitenwereld.

9.00 uur

De oogarts helpt me direct uit de droom, het oog is flink beschadigd en na haar mening zal het genezingsproces 14 dagen in beslag nemen. Ze geeft me vier injecties onder het oog. Het goede nieuws is dat ik niet aan het infuus hoef, een dagelijkse vitamine injectie in mijn arm en twee in mijn bips volstaan. De zuster gebiedt me een beetje voort te maken en mijn broek te laten zakken. Ik moet heel even slikken: er zijn twee zusters en nog drie patiënten in de prikkamer.

Zondag 1 juli

Email aan mijn vader

Helaas heb ik iets minder goed nieuws. Ik heb zaterdag een voetbal tegen mijn linkeroog gehad en moet in elk geval een week lang iedere dag naar het ziekenhuis voor behandeling. Er is een hoop bloed in het oog gekomen. Aanvankelijk zag ik niets meer behalve zwart, gelukkig heb ik weer een beetje zicht, het is wel erg vaag, net of je door een vieze ruit kijkt, verder zie ik grote zwarte vlekken (opgedroogd bloed).

22.00 uur

De dienstdoende arts vertelt me dat het een vrij ernstige klap is geweest. Er zijn een paar aders gesprongen en er is bloed tussen hoornvlies en de pupil. Ze neemt het zekere voor het onzekere en stuurt me naar de röntgenafdeling om een foto te laten maken. Het is inmiddels half twaalf 's avonds geworden. Nadat ik ben teruggekeerd met de foto's legt ze me aan een infuus. Ik ben er beduusd van, het is de eerste keer in mijn leven dat me dit overkomt. Om half twee 's nachts nemen Kolja en ik de taxi naar huis. De finale van het EK is volkomen langs ons heengegaan, we weten zelfs de uitslag niet.

19.00 uur

Rond zes uur 's avonds bereiken Kolja en ik het 'Glasnoi Diagnostitjeski Tsenter'. Hier vindt de eerste check plaats. Het duurt bijzonder lang voor me om geholpen worden. Bovendien is het personeel erg ongeduldig en onvriendelijk. Er wordt me niets gevraagd, een dame wijst letters aan en pleegt vervolgens een telefoontje naar het hospitaal. We worden naar het ziekenhuis, dat zich gelukkig op loopafstand bevindt, doorverwezen.

14.00 uur

Er treedt geen noemenswaardige verbetering op, Kolja en ik besluiten naar de stad te reizen voor onderzoek.

11.00 uur

Na een verwarde nacht word ik wakker. De eerste minuten zie ik niet meer dan een zwarte waas. Naderhand begin ik contouren waar te nemen. Ik vraag me een moment af of de aanstaande vakantie naar Nederland in het geding komt.

Zaterdag 30 juni

10.00 uur

Buurman Andrej raadt me aan om ijs op het oog te leggen. Na enige tijd krijg ik hoofdpijn en ga naar bed. Een goede nachtrust zal vast helpen.

9.30 uur

De wereld volgens mijn linkeroog is een grote zwarte inktvlek met aan de bovenkant een randje wazig groen. Het doet me denken aan een ecoline tekening tijdens de handarbeid lessen op de Evert Kuilema school. Een merkwaardig kunstwerk, met een beetje fantasie kan ik gras ontwaren. Er is een voetbalwedstrijd aan de gang en ik ben het licht bijna geheel kwijt. Ik probeer me te concentreren op mijn fiets, met veel moeite ontwaar ik een ronde vorm, daarna loopt het beeld weer vol zwarte inkt. Ik krijg het vermoeden dat dit geen gewoon blauw oog is.

9.00 uur

Met de rust staan we met 4-3 achter, enigszins geflatteerd, want onze tegenstander is veel beter. In de rust heb ik me laten vervangen, ik heb geen zin om overmorgen met spierpijn naar Nederland te vertrekken. De tweede helft verloopt dramatisch, binnen enkele minuten worden 4 doelpunten gescoord. Ik word gevraagd mijn plek weer in te nemen. Ook Kolja komt weer terug in het veld, nu hebben we weer een verdediging. De bal wordt diep gespeeld, de spits komt op volle snelheid aangerend. 'Sorry jongen, ik ben dan wel veel langzamer dan jij, maar deze bal is echt voor mij'. Ik geef het leder een goede trap, maar bijna tegelijkertijd word ik door iets omvangrijks geraakt. Eer knapt iets in mijn oog. Ik val achterover en zie letterlijk sterretjes. Ik begrijp direct dat er iets niet goed is. Ik blijf kalm, niet omdat ik zogenaamd cool ben, maar vanwege de shock. Dat heb ik al eerder ervaren: als er echt iets serieus gebeurd neemt mijn automatische piloot het over voordat ik hysterisch kan worden. De natuur beschermt me op zo'n moment. Pas later zal de angst komen, nu heb ik een duidelijk omschreven doel: zo snel mogelijk het veld verlaten. Beleefd wachten de spelers tot ik de kant heb bereikt en weldra gaat de wedstrijd gewoon weer verder.

Nawoord

Als het goed is geneest het oog helemaal, wellicht zal ik altijd wat dunne zwarte streepjes blijven zien. En hoe raar het ook moge klinken: na de aanvankelijke hevige teleurstelling moet ik toch ook zeggen dat ik heb er veel van heb opgestoken. Het is bewonderenswaardig hoe goed de organisatie in het ziekenhuis is, dat er altijd voldoende personeel is dat zowel zeer bekwaam als vriendelijk is. En dat de medische zorg gratis en voor iedereen toegankelijk is.

Het valt me toch zwaar om toe te geven dat ik ouder word. Een paar jaar geleden heb ik een hersenschudding bij zaalvoetbal opgelopen. Daarna ben ik met zaalvoetbal gestopt. In de zomer spelen we al jaren partijtjes onder elkaar, nooit iets aan de hand. Deze zomer deden we voor het eerst met de competitie mee. Eerst had ik geen zin, maar ik liet me maar al te graag overhalen door de jonge gasten, die ik allang niet meer bij kan houden. Hoogmoed voor de val dus.

Met dank aan

Peet van den Bulk voor de redactie en mentale ondersteuning.

Ton Hopmann en Arjen van der Sar ('Jij hebt wel kijk op het spelletje, dat wordt mij hier zonneklaar!')
voor hun medeleven en nimmer aflatende enthousiasme.